

...wat ze me durfde zeggen... hoè ze hier met 'm liep...."

Mevrouw Royens gezicht trok vaalbleek, haar oogen knipperden als voor een slag. Haar vingers kromden zich als wou ze de vrouw over haar grijpen en schudden, doch ze omvatte als om zich te steunen de leuning van haar stoel, en even later klonk weer haar stem, nu zwaar en dreigend, doch oogenschijnlijk bedaard.

„Als het waar is... als er maar een tiende wáár is van wat u me daar vertelt... dan is uw man een ploert, een ploert die op een schandelijke manier misbruik heeft gemaakt...."

„Laat me uitspreken", dwong ze, toen Lize opvlamde bij 't beleedigend woord. „U hoeft 'm niet te verdedigen... waarom kwam u anders hier... wou u soms beweren dat 't háár schuld is geweest? Een meisje.. een kind dat te naïef en te goed van vertrouwen was... en hij 'n getrouwde man en u.. u die het aanzag, die beweert dat u al lang ...waarom hebt u me dan niet eerder gewaarschuwd als u het w i s t?"

Over elkander stonden zij... beiden bevend van opgewondenheid, twee tegenstanders speurend naar de zwakke plek om elkaar te treffen; maar terwijl de woorden voor het smadelijk antwoord Lize naar de lippen drongen, voelde ze opeens hoe er achter mevrouw Royens uitdagende houding a n g s t leefde, radeloze angst achter de boosheid van haar kleine donkere oogen, en ze begreep dat Helma's moeder slechts dekking zocht achter hooghartige verwijten, doch in waarheid gelijk zijzelf, zich klein voelde, machteloos... en bång.

En sluw greep zij hier haar kans. Kalm opeens, overredend vroeg ze: Hadt u me geloofd als ik eerder had gesproken? Of moest ik wachten tot ik nog overtuigender bewijzen had? Er blijft maar één ding te doen... en dat kunt u... alleen u... zorgen dat Helma hem niet meer spreekt.. dat het uit is."

Weer viel de stilte en zagen ze elkaar aan:

vijanden, wie een gemeenschappelijk gevaar tot bondgenootschap dwong. Nerveus beet mevrouw Royen heur nagels, als bezon ze zich op alle kansen voor een koop.

„Weet niemand het?" vroeg ze plotseling, „ook hij niet... dat u hier....?"

Weer frutselden haar handen onrustig aan de kanten kraag, smakten haar droge witte lippen: „Als u er niet over spreekt, nóóit... als dit tusschen ons... ik kan dan door den dokter naar Wiesbaden... voor m'n gezondheid...."

Ze had de laatste woorden als voor zichzelf gesproken; toen Lize zwijgend knikte zocht ze opeens weer het afwijzend hautane air, waarmee ze de vreemde drong buiten elke intimiteit van haar en haar kind.

Lize stopte den zakdoek weg, trok haar manteltje recht... aarzelde dan even of ze mevrouw Royen een hand.... Ze was opeens weer, klein en sluik, de verlegenonhandige, wier benepen houding als om verontschuldiging vroeg, en plotseling wreekte zich de ander op alle bittere vernedering dcor, met haar theatrale stem, waarin weer de valsche weertzinnige droefheid klonk, te zeggen: „U bent wèl te beklagen!"

Als gestoken keerde Lize, reeds bij de deur, zich om. „U méér dan ik", troefde ze vlijmend-scherp en tegelijk was ze de deur uit, greep ze in de vestibule haar tegen den muur leunende parapluie, langs het glimmend-propere tegelstoepje, door de stille Parklaan haastte ze zich of ze werd voortgejaagd, als dreef er tusschen de hooge, deftige huizen een giftige damp en moest ze er een verstikking ontloopen.

* * *

Twee dagen waren sindsdien voorbijgekropen. Den vorigen was Herbert na een haastig ontbijt op reis gegaan voor zaken; en in den namiddag had een telegram uit Amsterdam gemeld, dat hij inplaats tegen etenstijd eerst laat in den avond thuis zou komen.